

Arrest

nr. 257 728 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juni 2016 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Op 30 juni 2016 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*quinquies*).

1.2. Bij arrestnummer 179 775 van 19 december 2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.3. Verzoeker diende op 15 februari 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming in dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging werd genomen op 23 juni 2017.

1.4. Verzoeker diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 11 december 2017. Dit verzoek werd op 18 juli 2018 onontvankelijk verklaard.

1.5. Verzoeker diende op 28 september 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in dat op 24 juni 2019 onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Een vijfde verzoek werd op 17 september 2020 niet ontvankelijk verklaard.

1.7. Op 17 november 2020 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Aikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 26/08/2015; 15/02/2017; 11/12/2017; 28/09/2018; 06/03/2020; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 52/3, §1 VREEMDELINGENWET - SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL - SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN naam : A. voornaam : A. A. A. geboortedatum : 29.04.1991 geboorteplaats : Bagdad nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. In de bestreden beslissing wordt als reden voor het nemen van de beslissing - een bevel om het grondgebied te verlaten als asielzoeker - verwezen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 17 september 2020:

Op 17/09/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

De verzoekende partij dient vast te stellen dat door verweerder, ondanks de bepalingen van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, geen rekening werd gehouden met het ingediende beroep tegen deze beslissing van 17 september 2020 door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingen betwistingen. Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Verzoeker diende een volgend (vijfde) verzoek tot internationale bescherming in 6 maart 2020. Hij wees in het kader van dit verzoek op zijn problemen en lidmaatschap bij J. W. Al Iraq en de vele bewijzen die hij eerder reeds had neergelegd. Ondanks de aanvullende verklaringen van de verzoekende partij, werd op 17 september 2020 evenwel de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing. Deze procedure is hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en werd derhalve niet verworpen. De verwerende partij kan daarom niet op 17 november 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten opleggen aan verzoeker in toepassing van artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, zonder rekening te houden met het ingediende beroep door verzoeker (onder meer gelet op artikel 3 EVRM). Bovendien verwijst de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de genomen beslissing van 17 september 2020 niet naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, doch enkel naar artikel 57/6/2, §1 Vreemdelingenwet (zie pagina 7 van de genomen beslissing van 17 september 2020: "Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet", stuk 3). Zowel artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet als artikel 3 EVRM worden hierom geschonden, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel. Louter ondergeschikt merkt de verzoekende partij op dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden doordat op geen enkele wijze blijkt op welke wijze met het ingediende beroep door verzoeker, tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 17 september 2020, werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing."

2.1.2. Artikel 52/3, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden."

Verzoeker voert de schending aan van artikel 52/3, §1, van de vreemdelingenwet omdat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven alvorens de beroepstermijn tegen de beslissing van de commissaris-generaal is verstreken en voor dit beroep niet verworpen werd.

Uit het tweede lid van artikel 52/3, §1 blijkt evenwel dat, indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft, het bevel om het grondgebied te verlaten na de niet-ontvankelijkheidsbeslissing wordt afgegeven.

In casu werd het bestreden bevel afgegeven nadat verzoekers vijfde volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard. Derhalve is artikel 52/3, §1 niet geschonden.

Bovendien blijkt uit de gegevens van de zaak dat op 8 april 2021 verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 september 2020 werd verworpen door de Raad met het arrest nr. 252 346. Aangezien verzoeker niet blijkt verwijderd te zijn van het grondgebied, heeft hij aldus na dit arrest kunnen beschikken over een nieuwe volle termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn grief.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker betreft een alleenstaande man, afkomstig uit Irak. Hij is een soennitische moslim. Hij is afkomstig uit de hoofdstad Bagdad (Irak), alwaar hij grotendeels woonachtig was in de wijk Al-Dora en, later, in de Jihad-wijk. Verzoeker is reeds langdurig woonachtig in België. Door verzoeker werd op 25 augustus 2015 een eerste asielaanvraag ingediend (nadat hij in België was toegekomen op 24 augustus 2015). Verzoeker verbleef sindsdien onafgebroken in België. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Irak). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet: "5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot

verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;". Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Irak ("nationaliteit: Irak") en dit binnen een termijn van zes dagen ("binnen 6 (zes) dagen"). Op geen enkele wijze werd evenwel rekening gehouden met het opgebouwde privéleven van verzoeker in België. Verzoeker verblijft nochtans meer dan vijf jaar - onafgebroken - in België. hetgeen blijkt uit het administratief dossier. Door dit langdurige verblijf heeft verzoeker een belangrijk privéleven opgebouwd in België, in tegenstelling tot het verlies van de binding die hij had met zijn land van herkomst (Irak). De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij dan ook voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier. Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 8 EVRM. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de langdurige periode die hij reeds in België heeft verbleven (sinds 2015). Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen, hij eerdere bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting. De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden

onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder. Ondergeschied, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2.2. Na een theoretische duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker aan dat hij sedert 2015 in België verblijft en aldus meer dan vijf jaar onafgebroken in België heeft verbleven. Er werd niet gemotiveerd omtrent zijn persoonlijke situatie.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel voortvloeit dat rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, naast de belangen van het kind en de gezondheidstoestand. Verzoeker maakt in het middel duidelijk dat hij alleenstaand is en geen familie heeft in België.

Met betrekking tot ontwikkeling van zijn privéleven merkt de Raad op dat de ontwikkeling van zijn privéleven in België plaatsvond in precair verblijf en dat verzoeker ervan op de hoogte was dat hij bij een niet-erkenning of niet-toekenning van een internationale beschermingsstatus hij het land zou dienen te verlaten.

Verzoeker diende vijf opeenvolgende asielaanvragen in die telkens werden geweigerd. Er blijkt niet dat het onderzoek van deze asielaanvragen, elk op zich genomen, onredelijk lang zou hebben geduurd. Evenmin blijkt dat aan verzoeker toezeggingen werden gedaan met betrekking tot zijn verblijf of dat het bestuur zich zou hebben vergist.

Er blijkt dan ook niet dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat een terugkeer onmogelijk is of dat er *in casu* sprake dient te zijn van een positieve verplichting.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verwijst verzoeker naar geen andere elementen dan hetgeen hij in zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangevoerd. Dit werd reeds onderzocht in de desbetreffende beslissingen.

Verder verwijst verzoeker naar de heersende Covid-19-crisis. De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat verzoeker thans ziek is en evenmin verwijst naar een situatie in zijn land van herkomst die zodanig zou zijn dat bij een terugkeer een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT